

Bratia a sestry,

dostali sme od Boha rôzne dary a povolania. Každý vie niečo iné. Nieкто je šikovný v organizovaní. Má manažérske schopnosti. Iný vie pekne kresliť. Nieкто tretí má dar prihovoriť sa deťom. Zase nieкто má trpezlivosť počúvať starosti druhých. Takto by sme mohli pokračovať ešte dlho. Zoznam by vydal nie na jednu, ale na niekoľko kázni. Nie je to zámerom tejto kázne. Len som chcel uviesť niekoľko príkladov, aké rôznorodé môžu byť naše obdarovania od trojjediného Boha. V Liste Rimanom to Pavol opisuje takto: *Keďže však máme rozličné dary podľa milosti, ktorá nám je daná: kto má prorocko, nech (ono) súhlasí s vierou; kto dar služby, nech slúži; kto dar vyučovania, nech vyučuje; kto dar napomínania, nech napomína; kto dáva, (nech dáva) z úprimnosti; kto je predstavený, nech je horlivý; kto činí milosrdenstvo, nech je ochotný.* (12, 6-8)

Stáva sa, že niektoré dary sú viac viditeľné, a preto aj viac vyzdvihovalé a cenené. Nie je rozhodujúce to, či je náš dar viac vystavený na všeobecný obdiv alebo naopak zostáva v úzadí. Nie je dôležité, ako nás posudzujú ľudia, ale ako nás posúdi Ten jediný, ktorý je pôvodca všetkých darov. Záleží na tom, ako so svojimi obdarovaniami naložíme.

Pavlovým povolaním od Boha bolo zvestovanie evanjelia. Stalo sa to náhle a nečakane. Bola to v jeho živote veľká zmena, ale Pavol potom už nemohol konať inak. Zvestovanie evanjelia pokladal za svoju povinnosť. Rozumel tomu, aké závažné by bolo, keby dar od Boha nevyužil. Bolo to niečo také, čo nemohol opustiť, ak chcel zostať verný svojmu presvedčeniu. Vieme, že v Pavlovom prípade bolo zvestovanie evanjelia spojené s mnohými ťažkosťami. Neraz mu doslova išlo o život. Nebola to ľahká úloha, ale dôležité bolo, aby ju Pavol plnil. To si veľmi dobre uvedomoval a svedomito šíril evanjelium až do konca svojho života.

Podobne tomu bolo aj v prípade proroka Jeremiáša. Sám to opisuje takto: *Zvábil si ma, Hospodine, a ja som sa dal zvábiť, uchopil si ma a premohol. Som terčom posmechu celý čas, každý sa mi posmieva. Lebo len čo sa ozvem, musím vykriknúť: Násilie a skaza! - volať. Lebo slovo Hospodinovo mi slúži na hanu a výsmech celý čas. Keď si však poviem: Nebudem Ho spomínať a nebudem už kázať v Jeho mene, tak mi je v srdci, akoby bol žeravý oheň zovretý v mojich kostiach. Namáhal som sa udržať to v sebe, ale nevládzem.* (20, 7-9)

Pripomeňme si ešte, ako to dopadlo s prorokom Jonášom, keď nechcel hlásať evanjelium. Vzдорoval a vydal sa opačným smerom, a predsa nakoniec kázal Božie slovo pohanom. Aj Mojžiš, ktorý sa najprv vyhováral, predstúpil pred mocného faraóna a zvestoval Božie slovo.

Božie povolanie nie je niečo, čo si môžeme podľa ľubovôle využívať alebo nevyužívať. Koho vedie Duch Svätý, ten musí počúvať. Kto sa vzpiera, tomu platí veľké „beda“! Môže to vyznievať ako násilie zo strany Boha na človeku. Nie je to násilie, ale vyzdvihnutie toho, aké je to vzácne a vážne. Dary, ktoré sme dostali, sme dostali s určitým poslaním. Možno by sme chceli mať iné dary. Nemôžeme posudzovať Božie dary. Môžeme ich iba s pokoru a vďačnosťou prijať a hlavne využiť na všeobecné dobro. Pretože to je hlavný dôvod Božích darov – dobro ľudí. Boh je láska a všetko, čo robí je dobré a v prospech človeka. Samozrejme, nám sa to tak často nemusí javiť. Boh je Boh. Na to nezabúdajme! Naše myšlienky nie sú Božie myšlienky. (Iz 55, 8) Evanjelium je radostná správa o Božom spasení. Bolo veľmi dobré, že

Pavol zostal verný svojmu povolaniu. Ako už bolo povedané v úvode, povolania sú rôzne. Každý/á z nás nech si verné plní svoje povolanie! Neporovnávajme sa a nezáviďme jeden druhému! Beda by nám bolo, keby sme nekonali svoje povolanie! Prijmime svoje povolanie a konajme ho!

Tu sa ponúka otázka: Komu mám pomáhať? Odpoveď je jednoznačná, ale nie jednoduchá na splnenie. Máme pomáhať všetkým! Aj inovercom? Áno! Aj neveriacim? Áno! Aj človeku, ktorý mi ublížil a keby mal možnosť ublížil by mi znovu? Opäť je odpoveď rovnaká. Aj tomu, kto by mi nikdy nepomohol? ÁNO! To sa ľahko hovorí, ale hlavné je, aby sme podľa toho žili.

Ježiš na to poukázal vo veľmi známom podobenstve o milosrdnom samaritánovi. Celé je napísané v Evanjeliu podľa Lukáša v 10. kapitole. Keď s ním nie ste oboznámený, môžete si ho neskôr celé prečítať. Teraz z neho vypichnem iba niektoré časti. Nejaký Samaritán – čo bolo označenie nielen národnosti, ale aj konkrétnej náboženskej príslušnosti – pomohol umierajúcemu človeku. Nevedel, kto to je. Nevedel, či sa mu to vráti. Ani sekundu neváhal, ale použil aj svoje financie, aby pomohol človeku v núdzi. Ježiš skrze toto podobenstvo poukázal na to, aby sme neriešili, kto je náš blížny, ale boli blížni pre ľudí, ktorým vieme pomôcť. Zranených nemáme obchádzať, ale priblížiť sa k nim. Nemusí sa jednať len o fyzické zranenie, ale aj o vnútorné alebo o nejaké trápenie. Ľudí nemáme rozdeľovať, ale máme konať dobro všetkým ľuďom. Tak aj Pavol prispôboval svoje životné spôsoby tým, medzi ktorými pôsobil. Nebola to dvojtvárnosť alebo situačné prevracania kabátov! Bola to stratégia pri zvestovaní evanjelia. Pavol hlásal evanjelium všetkým ľuďom. Boh miluje svet, a preto aj my sa máme usilovať o to, aby sme s láskou pristupovali k všetkým ľuďom bez rozdielu.

Podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi rozpovedal Ježiš na podnet jedného zákonníka, ktorý chcel vedieť, ako získať večný život. Ak túžime po blaženej večnosti, nemali by sme už v časnom živote konať to, čo je dobré, milé a prínosné?! V dobe apoštola Pavla sa pri športovom behu neodovzdávali medaily. Víťaz dostal veniec, ktorý po čase zvädol alebo sa rozpadol. Pavol to využil ako ilustráciu. Svoj život prirovnal k behu do cieľa. Život je pominuteľný, ale od Boha máme to, čo je nepominuteľné. Nebežíme nadarmo, ale do cieľa. Vďaka Bohu nie je život nezmyselný. V ciele je pripravený „neporušiteľný veniec“. Kto ho dostane? Ten, kto sa postaví na trať a bude bežať! Nebežíme preto, aby sme dostali odmenu, ale bežíme v nádeji, že už sme Kristom zachránení. Nekonáme dobro preto, aby sme boli zachránení, ale z vd'ačnosti za večné spasenie, ktoré sa nám a celému svetu dostalo od trojjediného Boha. Nevieme, kedy nastane ten náš posledný deň. Cieľ behu je v Božích rukách. Bežme, aby sme prišli do cieľa! Konajme každý deň svoje povolanie! Vytrvajme v tom, čo je dobré až do smrti! Nech nám k tomu dá všemohúci Boh silu. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 1. liste Petrovom v 4. k.:

Posluhujte si ako dobrí šafári rozličnej milosti Božej, každý tým duchovným darom, ktorý prijal.

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.